

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți.

cu
toții
suntem
făcuți
din
molecule

Un roman de
SUSIN NIELSEN

Traducere din limba engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB

EPICWAVE

Editura Epica, București, 2017

STEWART

Dintotdeauna mi-am dorit o soră.

Un frate, nu prea. Îmi place simetria și mereu am avut senzația că o soră ar crea patrulaterul perfect sau „pătratul familial”, cu cromozomii X alcătuind cele două laturi, iar cromozomii Y, celelalte două.

Când îmi băteam la cap părinții, răspunsul lor obișnuit era: „Stewart, deja avem copilul perfect! Cum am putea face unul mai bun decât tine?”

Era greu să te lupți cu logica lor.

Apoi, într-o zi, când tocmai împlinisem zece ani, am auzit fără să vreau o discuție între ei. Eram în camera mea, îmbinând cadoul primit de ziua mea, o enormă navetă spațială Lego, fără să folosesc instrucțiunile, întrucât posed abilități de-a vedea în spațiu foarte bune. Mama și tata erau jos, dar le auzeam clar vocile prin sistemul de încălzire.

— Leonard, am auzit-o pe mama spunând, s-ar putea ca în sfârșit să i se îndeplinească dorința lui Stewart.

Am lăsat piesele de Lego și m-am apropiat de tubulatura de aer.
— Nu mi-a mai venit ciclul de două luni. Mă cam rotunjesc în talie. Sunt obosită tot timpul...

— Crezi că ești însărcinată? l-am auzit pe tata întrebând.

— Așa cred.

Nu m-am putut abține.

— ÎN SFÂRȘIT! am urlat prin tubulatură. CEL MAI GROZAV CADOU DE ZIUA MEA!

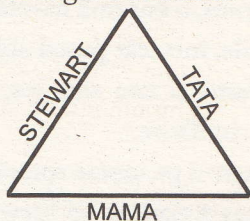
A doua zi, mama s-a programat la o consultație la medicul ei. Însă în ea nu creștea un bebeluș. Ci cancer. Începuse în ovare și, în momentul în care l-au depistat, se împânzise.

A murit un an și jumătate mai târziu.

Acum, tocmai am împlinit treisprezece ani și încă mi-e un dor nebun de ea, căci era o ființă umană *deosebită*. Când aveam șapte ani, tata și cu mine i-am cumpărat de ziua ei o cană pe care scria „Cea mai bună mamă din lume”, iar eu chiar credeam că exista doar o singură cană de genul acela pe întreaga planetă și că fusese făcută fix pentru ea.

Nu-mi place să vorbesc prea mult despre acea perioadă de un an și jumătate în care ea a fost bolnavă. Sau despre anul de după ce a murit. Și tata este un om deosebit, și chiar s-a străduit din răputeri, iar mie îmi place să cred că și eu sunt deosebit, așa că și eu m-am străduit din răputeri. Dar a fost tare greu, întrucât ne lipsea o treime din familia noastră.

Noi eram ca un triunghi echilateral.

Respect pentru oameni și cărți

Mama era baza care susținea întreaga structură. Când am pierdut-o, celelalte două laturi s-au prăbușit pur și simplu una peste cealaltă.

Eram tare, tare triști. Terapeuta mea, doamna doctor Elizabeth Moscovich, mi-a spus mai pe la începutul ședințelor noastre că o parte din noi va rămâne mereu tristă și că va trebui să învățăm să trăim cu gândul acesta. La început, am crezut că nu era o terapeută prea bună, căci, dacă ar fi fost o bună terapeută, ar fi trebuit să poată să mă *vindece* de tristețea mea, dar, după o vreme, mi-am dat seama că opusul e adevărat: *este* o bună terapeută fiindcă spune lucrurile așa cum sunt.

Doctorița Elizabeth Moscovich mai spune și că, doar pentru că uneori te simți trist, nu înseamnă că nu poți fi și fericit, lucru care, la început, suna a *contradicție*. Și știți ce, e adevărat. De pildă, încă pot să fiu fericit atunci când merg împreună cu tata la un meci pe stadionul Nat Bailey. Încă pot să fiu fericit când îl bat de-l sting pe Alistair, prietenul meu cel mai bun, la *Stratego*. Iar anul trecut, când tata l-a adoptat pe Schrödinger de la SPCA¹, n-am fost fericit, ci am fost în al nouălea cer.

Firește, Schrödinger nu este nici pe departe un înlocuitor al mamei. Nici măcar nu poate să poarte o conversație decentă; nu știe să gătească felul meu preferat de pui pane făcut în casă; nu mă poate gădila pe spate și nici să mă sărute pe frunte de noapte bună. Însă are nevoie de mine și eu am nevoie de el. El are nevoie ca eu să-l hrănesc, să mă joc cu el, să-l alint și să-i strâng rânășii. Eu am nevoie să vorbesc cu el, chiar dacă nu-mi răspunde niciodată. Și am nevoie ca el să doarmă noaptea lângă capul meu, deoarece atunci nu mă mai simt singur.

---

¹ *Society for the Prevention of Cruelty to Animals* — Societatea pentru prevenirea cruzimii față de animale.

Așa că, atunci când tata a început să se întâlnească cu Caroline Anderson la un an după ce mama a murit, în mare parte am înțeles. Caroline e Schrödingerul tatei. El are nevoie de ea și ea are nevoie de el. Asta nu înseamnă că el nu mai e trist uneori, căci este. Dar asta înseamnă că poate să pună tristețea pe așteptare pentru perioade lungi, iar asta e un lucru bun. Mult timp el a fost Tatăl cel Trist non-stop, iar eu am fost Stewart cel Trist non-stop, și împreună am fost Tristețe la Pătrat și a fost doar o mare gaură neagră de tristețe.

Caroline și tata lucrează împreună în redacție de aproape zece ani. Dintotdeauna s-au înțeles bine, dar, până ce n-au fost amândoi singuri, nu s-au privit *în felul acela*. Soțul lui Caroline a părăsit-o cam pe când a murit mama. Acum ea este *divorțată*. O mai întâlнисem de câteva ori când trăia mama, la petrecerile de la serviciul tatălui meu. Și, desigur, o văd la televizor tot timpul. O plac, și ea mă place. Mai mult, o plăcea pe mama și știu că sentimentul era reciproc.

Dar, cel mai important dintre toate, îl iubește pe tata. Se vede din felul în care îl privește cu acel licăr în ochi, iar el se uită la ea în același fel. Uneori mă doare când mă gândesc la mama și la cum, dacă lucrurile ar fi stat altfel, ea ar fi fost cea care s-ar fi bucurat de acel licăr din privirea tatei, dar, după cum a subliniat doamna doctor Elizabeth Moscovich, nu pot trăi în trecut. Caroline îl face fericit pe tata, iar asta e un lucru bun.

Ceea ce e cel mai tare e că ea are o fiică. O cheamă Ashley și este cu un an mai mare decât mine. Pe Ashley am văzut-o doar de câteva ori. E foarte drăguță, dar cred că e și cam fudulă de-o ureche, deoarece, când încerc să-i vorbesc, fie se îndepărtează, fie dă mai tare sonorul de la televizor.

Poate că e doar timidă.

Iar acum ne mutăm cu ele. Tata și Caroline ne-au dat vestea luna trecută. Eu, tata și Schrödinger plecăm din casa noastră din North Vancouver și ne mutăm în casa lui Caroline și Ashley din Vancouver, pe strada Twenty-Second, între Cambie și Main. Ne-au spus mie și lui Ashley separat, așa că nu știu ce reacție a avut, dar pe mine vestea m-a bucurat în proporție de 89,9 la sută.

— Optzeci și nouă virgulă nouă? m-a întrebat doctorița Elizabeth Moscovich săptămâna trecută, la ultima noastră ședință. Cum rămâne cu restul de zece virgulă unu procente?

I-am mărturisit că acea parte e compusă din emoții mai puțin pozitive. Am alcătuit o listă, iar pe listă se găseau cuvinte ca *anxietate* și *vinovăție*. Doamna doctor Elizabeth Moscovich mi-a spus că e ceva absolut normal. La urma urmei, părăsim casa în care mi-am petrecut întreaga viață, cea pe care mama și tata au cumpărat-o cu un an înainte să mă fi născut. Acum, tata a vândut-o unui cuplu tânăr, care are un bebeluș, ceea ce înseamnă că nu mai este cale de întoarcere. Luăm cu noi o mulțime de lucruri, dar nu putem lua dalele din mozaic cu care mama a făcut aleea din curtea din spate, sau florile pe care le-a plantat, sau moleculele ei, despre care știu sigur că încă plutesc prin aer, căci, altminteri, de ce i-aș simți prezența *tot timpul*? Este ceea ce oamenii cu o gândire mai puțin științifică ar numi-o „vibrație”, iar casa noastră, chiar și după atât de mult timp de la moartea ei, e plină-ochi de vibrația mamei.

Asta mă îngrijorează într-o oarecare măsură. Când vom pleca, unde se va duce vibrația ei? Oare își va găsi drumul către noua noastră casă, asemenea animalelor din *The Incredible Journey*, care parcurg sute de kilometri pentru a-și găsi stăpânii? Sau se va rătăci pe drum?

De asemenea, sunt îngrijorat, deoarece nu știu ce simte Ashley despre această fuziune a familiei ei cu a mea. Nu mă aștept să fie încântată în proporție de 89,9 la sută. Sper doar că e măcar 65 la sută încântată. Mă descurc cu 65 la sută.

Nu așa am vrut să mi se îndeplinească dorința. Nu așa aș fi ales să devenim un patruleter. Mai degrabă aș fi preferat să fim în continuare un triunghi, dacă asta ar fi însemnat ca mama să fie în viață. Dar, de vreme ce asta este o imposibilitate științifică, încerc să privesc partea bună a lucrurilor.

Întotdeauna mi-am dorit o soră.

Și tocmai sunt pe punctul de a căpăta una.

ASHLEY

Familia mea e *fubar*¹.

Ăsta e cuvântul pe care prietena mea cu jumătate de normă, Claudia, l-a folosit ieri la școală pentru a-și descrie propria familie. I-am spus că habar n-am ce înseamnă, iar ea mi-a zis:

— Are noimă, fiindcă tu ești o habarnistă.

Apoi mi-a explicat că e un termen militar. E prescurtarea de la „Effed Up Beyond All Recognition”, doar că militarii nu spun „effed”².

Vedeți voi, Claudia trăiește de câțiva ani într-o familie mixtă. Are un tată vitreg nemernic și două surioare vitrege josnice. Așa că pricepe întru totul nebunia care este pe cale să mi se întâmple.

---

¹ Acronim militar englezesc, *fucked up beyond all recognition* (în traducere aproximativă, „dată dracului/distrusă iremediabil”). De asemenea, *fubar* este pronunția greșită a jargonului german *furchtbar*, care înseamnă „groaznic”, „cumplit”.

² *Effed up/to eff* este o altă variantă a verbului englezesc *fucked up/to fuck*.

Respect pentru oameni și căți

Tocmai am împlinit paisprezece ani, așa că ea zice că trebuie să mai aștept doi ani înainte să pot să-mi angajez un avocat și să devin neconstipată. Stați. Nu-i bine. Sunt nevoită să caut întruna cuvântul. Vreau să spun *emancipată*. Potrivit Claudiei, înseamnă că poți să divorțezi de părinți și să te eliberezi de ei pentru totdeauna. Și Claudia vrea să divorțeze de familia ei. Așadar, cu toate că e cam otova în talie și nu-și spală părul desul de des și nici măcar nu se apropie de statutul meu social, pricepe binișor prin ce trec.

Ceea ce mă zgândără cu adevărat, totuși, e că familia mea n-a fost mereu FUBAR. Timp de doisprezece ani și jumătate a fost perfectă. Tata lucrează la o agenție de publicitate, iar mama prezintă știrile locale de seară. Ambii arată bine pentru niște oameni în vârstă și nu sunt arogantă, însă chiar nu exagerez atunci când spun că am moștenit tot ce au ei mai bun. Avem un combi Volvo argintiu aproape nou și, până acum un an și jumătate, în fiecare vacanță din martie mergeam în excursie în Maui. Avem o casă modernă, mare, cu încă o casă în miniatură în curtea din spate, care se numește casa de pe alee¹. Casele de pe alee sunt ultimul răcnet în Vancouver. Sunt construite lângă aleile care trec prin spatele caselor noastre, unde, în mod normal, ar fi locul unui garaj. A noastră a fost construită înainte ca lumea să mi se năruie la picioare. Părinții mei s-au gândit s-o închirieze câțiva ani, după care să mă mut eu acolo în cazul în care aș alege să merg la universitate în Vancouver, deși îndrumătorul de la clasa a noua zice că trebuie să „înfrunt durul adevăr”,

---

¹ În original, laneway home — formă de locuință tot mai populară pe coasta de vest a Canadei, în special în zona Metro Vancouver. Aceste case se construiesc de obicei pe loturi preexistente, cel mai adesea în fundul grădinii, cu deschidere spre aleile din spate.

intrucât o medie de șapte nu-mi va asigura admiterea la universitate.

Și totuși, nu exagerez atunci când spun că prietenii mei erau invidioși pe mine și pe stilul meu de viață. Și nu pot să-i învinovățesc. Și eu mi-aș fi invidiat stilul de viață, dacă n-ar fi fost deja al meu.

Apoi, în urmă cu un an și jumătate, tata a rugat-o pe mama să se așeze și i-a spus cele două cuvinte care ne-au făcut familia tândări.

— Sunt homosexual.

Niciuna dintre prietenele mele nu știe partea asta. Nici Lauren, cea mai bună prietenă a mea. I-am spus doar că părinții mei s-au despărțit fiindcă se certau tot timpul.

Fiindcă, vedeți voi, există Anumiți Oameni care sunt de părere că eu nu sunt o persoană drăguță. Asta e complet neadevărat, fals și e o minciună. Însă Anumiți Oameni cred că sunt o Înfumurată (cel puțin, asta e ceea ce a scris un ticălos pe dulapul meu în clasa a opta). Claudia mi-a spus că Anumiți Oameni au fost încântați atunci când părinții mei s-au despărțit, ca și cum meritam, cumva, o mică durere. Bănuiesc că este, oarecum, parțial pe jumătate adevărat că în decursul anilor am făcut câteva comentarii despre familiile altor oameni (adică, se prea poate să-i fi spus lui Violet Gustafson că mama ei este o destrăbălătă înainte ca ea să-mi spargă nasul, care, din fericire, s-a vindecat atât de bine, încât nu prea se observă), dar comentariile mele au fost înțelese greșit. Atunci când i-am spus asta lui Violet, a fost mai mult o observație decât o insultă. Însă Violet și prietena ei, Phoebe, n-au perceput-o astfel, drept urmare, acum le numesc

pe la spate Violent și Feeble¹, ceea ce, personal, consider că e o chestie isteată.

Așadar, n-am primit nici măcar un dram de compasiune atunci când părinții mei s-au despărțit. De fapt, am căpătat o grămadă de zâmbete de superioritate din partea Anumitor Oameni atunci când au aflat. Chiar și compasiunea lui Lauren părea ciudat de falsă, ceea ce, trebuie să recunosc, m-a durut. De asta, sub nicio formă, nu spun nimănui partea cu homosexualitatea. Nu pentru că Anumiți Oameni ar fi împotriva homosexualilor (cu toate că sunt sigură că unii dintre ei sunt), ci fiindcă le-ar plăcea la culme faptul că așa-zisa mea viață perfectă era clădită pe o minciună uriașă.

Aș zice, dacă e să fiu sută la sută sinceră, că și eu am o mică problemă cu homosexualii. Nu credeam că am. Vreau să spun, îmi place Geoffrey, tipul care o coafează și o machiază pe mama la redacție, iar el e homosexual. Și văd homosexuali în emisiunile mele preferate de la televizor, iar când sunt în preajma lor, mi se par veseli, sarcastici și amuzanți.

Dar e cu totul altceva atunci când tatăl tău anunță brusc faptul că și el e *unul*. Nu e nimic vesel sau amuzant în asta. Asta dă naștere la o mulțime de întrebări. Întrebări la care nu prea vreau să știu răspunsurile. Întrebări de genul: *Ne-ai iubit vreodată cu adevărat? Sau și asta a fost o minciună?*

*

Tata i-a spus mamei că e homosexual într-o zi de marți. Până sâmbătă, se mutase.

Nu într-un apartament din centrul orașului. Nu în Siberia, așa cum îi sugerasem.

¹ Violenta și Anemica.

Respect pentru oameni și cărți

Nu. S-a mutat la aproximativ doi metri de noi, în casa noastră de pe alee.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Proaspătul meu tată homosexual nu-și putea permite să-și ia o casă dacă el și mama n-o vindeau pe-a noastră, ceea ce au consimțit amândoi că avea să fie dificil pentru mine. Așa că asta a fost soluția lor genială: să-l lase să locuiască în casa din spate. Adică, dacă mă uit pe fereastra bucătăriei *noastre*, privesc pe fereastra bucătăriei *lui*.

La început, mi-am imaginat că era doar temporar. Mi-am inchipuit că mama și cu mine aveam să ne unim ura față de tata și, cât ai zice pește, furia noastră combinată avea să-l forțeze să se mute, astfel încât să nu mai fim nevoite să-l vedem vreodată.

De unde atâta noroc?! Nu numai că încă locuiește acolo, dar mama m-a trădat complet. Mai întâi, pur și simplu n-a putut să rămână supărată pe tata. De fapt, acum „lucrează la a fi prieten”!!!! În al doilea rând, de un an a început să se întâlnească cu producătorul ei, Leonard Inkster, ceea ce, sunt cum nu se poate mai sigură, încalcă toate regulile de la locul de muncă. Și în al treilea rând — de parcă a-mi smulge inima din piept și de a o zdrobi de pământ în mod repetat nu era suficient —, mama l-a invitat pe Leonard să se mute la noi. Iar Leonard nu vine singur. Vine cu piticania-snobul-ciudatzoidul ăla de fiu al lui.

O, Doamne! Camionul lor cu lucruri oprește chiar acum în fața casei.

O urăsc pe mama.

Îl urăsc pe tata.

Îl urăsc pe Leonard.

Îl urăsc pe puștiul lui.

Îmi urăsc viața.

Încă doi ani până ce devin neconstipată.